

Arrest

nr. 140 067 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van de beslissing van 27 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 december 2001 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 3 februari 2012 kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch **ongegrond**.*

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt getuigenverklaringen voor, alsook een attest aanmelding Huis van het Nederlands en een attest van werkbereidheid); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 26.09.2007 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het argument dat betrokken familie zou hebben in België; betrokkene legt verschillende identiteitskaarten voor en verklaart dat deze personen familieleden van hem zijn. Hij toont echter de verwantschap niet aan met bewijzen. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkene familie heeft in België kan niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Betrokkene vermeldt verder dat hij geen of amper familie meer heeft in Marokko. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie of vrienden meer heeft in Marokko. Hij legt hiervoor geen bewijzen voor (noch dat hij geen of amper familie zou hebben in Marokko, noch dat hij hier familie heeft). Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene geen of amper familie meer zou hebben in Marokko, volstaat niet.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert echter geen concrete bewijzen dat hij met de familie E.B. daadwerkelijk een gezin vormt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het argument dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden; betrokkene legt niet uit welke deze situatie is noch legt hij bewijsstukken voor die deze bewering zouden staven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: ernstige oogaandoening); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011):

via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

1.3. 1.3. Op 14 november 2011 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 12 december 2011 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In Uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1) (2)

genomen op 27-12-2011,

wordt aan **M.H.**

(...)

van **Marokkaanse** nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 2 maart 2012

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland,

Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland,

Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art, 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het eerste middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond kan vormen tot regularisatie om reden dat deze integratie het gevolg is van “bewust genesteld” illegaal verblijf, terwijl deze redenering niet strookt met de filosofie van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de redenering dat regularisatie kan geweigerd worden om reden dat verzoeker geïntegreerd is als gevolg van zijn eigen illegaal verblijf, weinig redelijk is.

De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister

c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

2.2. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Omtrent de aangehaalde argumenten van lang verblijf en integratie motiveert de gemachtigde als volgt: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt getuigenverklaringen voor, alsook een attest aanmelding Huis van het Nederlands en een attest van werkbereidheid); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 26.09.2007 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”*

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde de argumenten van de verzoeker betreffende zijn langdurig verblijf in België sedert 2007 en integratie in België niet betwist. De gemachtigde meent evenwel dat de integratie en het lang verblijf van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen daar verzoeker tijdens die periode geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen en verzoeker zich aldus bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en de integratie dus louter het gevolg is van zijn eigen houding.

Of de beslissing naar redelijkheid verantwoord is, hangt af van de beleids- en beoordelingsruimte waarover de overheid beschikt. Appreciatievrijheid houdt de mogelijkheid in van verschillende zienswijzen die elk niet onredelijk zijn. Alleen wanneer de overheid de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat, is het redelijkheidsbeginsel geschonden. (RvS 29 mei 2008, nr. 183.533)

In antwoord op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, betwist de Raad niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze een langdurig verblijf kan aantonen of niet reeds eerder heeft getracht zijn verblijf te regulariseren.

De Raad benadrukt evenwel dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401)

De gemachtigde kan zich er dan ook niet op redelijke wijze van afmaken door in casu de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden louter omdat verzoeker zich genesteld heeft in illegaal verblijf. Verder kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf.

De korte repliek van de verwerende partij kan de Raad niets anders doen besluiten.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt derhalve aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. De overige middelonderdelen en het tweede middel behoeven geen verdere bespreking.

Aangezien het bestaan van buitengewone omstandigheden niet wordt betwist, leidt de gegrondheid van het eerste middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in zoverre hierin de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

2.3. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier – en meer bepaald de redactie van zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing –, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen door dezelfde gemachtigde, waarbij de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing van 27 december 2011 instructies geeft aan de burgemeester van Sint-Niklaas om door afgifte van het model van bijlage 13 de verzoeker kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde waarbij zijn bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De op 3 februari 2013 betekende bijlage 13 vermeldt dat het bevel wordt gegeven in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid van 27 december 2011. Aldus blijkt duidelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf de basis vormt voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden beslissingen.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bestreden om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 27 december 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), betekend op 3 februari 2013, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES